

The New York Times-bestseller

MARY HIGGINS CLARK

DE STIEFVADER

XANDER

THRILLER

Ook verschenen van Mary Higgins Clark
bij Xander Uitgevers

Tweelingzusje (2014)

Onder mijn huid (2014)

Tranen om mijn zusje (2014)

De moord op Assepoester (2014)

Te mooi om waar te zijn (2015)

Voor de ogen van een kind (2015)

De verdwenen bruid (2016)

De erfenis (2016)

De schone slaapster (2017)

MARY HIGGINS CLARK

De stiefvader

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *No place like home*
Oorspronkelijke uitgever: Simon & Schuster
Vertaling: Hedi de Zanger
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Image Select
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2005 Mary Higgins Clark
Copyright © 2017 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2017

ISBN 978 94 0160 718 6 | NUR 330

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.
Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In vreugdevolle herinnering aan
Annie Tryon Adams,
montere ziel en dierbare vriendin

*Lizzie Borden greep een bijl
En sloeg haar moeder veertig keer
Toen ze zag wat ze had gedaan
Kreeg haar vader er eentje meer!*

Proloog

De tien jaar oude Liza droomde haar lievelingsdroom, die ene over de dag dat ze als zesjarig meisje samen met papa op het strand van Spring Lake in New Jersey was. Ze waren hand in hand omhooggesprongen, elke keer als er een golf aankwam. Tot er plotseling een enorme golf aangerold kwam, die boven hun hoofden brak, en papa haar vastgreep. 'Houd je goed vast, Liza,' brulde hij, en voor ze het wist werden ze onder water gesleurd en door de golf door elkaar gerammeld. Liza was doodsbang geweest.

Ze wist nog steeds hoe het voelde toen ze met haar voorhoofd op het strand werd geworpen. Ze had water binnengekregen en moest hoesten en haar ogen prikten en ze huilde, maar toen trok papa haar op schoot. 'Dát was me nog eens een golf!' zei hij en hij veegde het zand van haar gezicht. 'Maar we zijn er toch maar mooi heelhuids samen uit gekomen, nietwaar, Liza?'

Dat was het mooiste deel van de droom: papa's armen om haar heen en het veilige gevoel.

Voor het begin van de volgende zomer was papa gestorven. Daarna had ze zich nooit meer echt veilig gevoeld. Tegenwoordig was ze altijd bang, want mama had Ted, haar stiefvader, de deur uit gezet. Maar Ted wilde niet scheiden. Hij bleef mama lastigval- len en wilde terugkomen. Liza wist dat ze niet de enige was die bang was; mama was ook bang.

Liza deed haar best om niet te luisteren. Ze wilde terug naar de droom waarin papa zijn armen om haar heen geslagen hield, maar ze werd telkens wakker van de stemmen.

Ergens huilde en schreeuwde iemand. Hoorde ze mama daar papa's naam roepen? Wat zei ze? Liza kwam overeind en glipte uit bed.

Mama liet de deur van Liza's slaapkamer altijd een stukje openstaan zodat ze het licht in de gang kon zien. En voor mama vorig jaar met Ted was getrouwd, had ze altijd gezegd dat Liza bij haar in bed mocht kruipen als ze wakker werd en verdrietig was. Vanaf het moment dat Ted bij hen ingetrokken was, was ze nooit meer bij haar moeder in bed gekropen.

Het was de stem van Ted die ze nu hoorde. Hij schreeuwde tegen mama, en mama schreeuwde terug: 'Laat me los!'

Liza wist dat mama zo bang was van Ted dat ze vanaf het moment dat hij weg was, papa's pistool zelfs in het laatje van haar nachtkastje had gelegd. Liza haastte zich door de gang, met geruisloze voetstappen op de dikke vloerbedekking. De deur van mama's zitkamer stond open en ze zag dat Ted mama tegen de muur gedrukt hield en haar door elkaar schudde. Liza rende de zitkamer voorbij, rechtstreeks naar haar moeders slaapkamer. Ze vloog langs het bed en rukte het laatje van het nachtkastje open. Met trillende handen pakte ze het pistool en rende ze terug naar de zitkamer.

Vanuit de deuropening richtte ze het pistool op Ted, en gilte: 'Laat mijn moeder los!'

Met grote, boze ogen draaide Ted zich met een ruk om. Hij hield mama nog steeds vast. De aderen op zijn voorhoofd puilden uit. Liza zag dat de tranen over mama's wangen stroomden.

'Geen probleem,' brulde hij. Met een hardhandige zet duwde hij haar naar Liza. Toen ze tegen Liza aan botste, ging het pistool af. Meteen daarop hoorde Liza een vreemd zacht gorgelen en zakte haar moeder op de vloer in elkaar. Liza keek naar beneden, naar haar moeder, en toen op, naar Ted. Hij sprong op haar af en Liza richtte het pistool op hem en haalde de trekker over. En nog een keer en nog een keer, net zolang tot hij neerviel, door de kamer

kroop en het pistool van haar af probeerde te pakken. Toen de kogels op waren, liet ze het pistool op de vloer vallen en sloeg ze haar armen om haar moeder heen. Er klonk geen geluid, en ze wist dat haar moeder dood was.

Vanaf dat punt waren Liza's herinneringen vaag. Ze herinnerde zich Teds stem aan de telefoon, de politie die kwam, iemand die haar armen van haar moeder losmaakte.

Ze werd weggehaald en zag haar moeder nooit meer terug.

1

Vierentwintig jaar later

Ik kan nauwelijks bevatten dat ik op dezelfde plek sta waar ik mijn moeder doodde. Ik stel mezelf de vraag of dit een nachtmerrie is, of de werkelijkheid. In het begin, na die vreselijke nacht, werd ik getergd door nachtmerries. Een groot deel van mijn jeugd heb ik besteed aan het maken van tekeningen over die nachtmerries voor dr. Moran, een psycholoog in Californië, waar ik kwam te wonen na mijn proces. Deze kamer speelde de hoofdrol in veel van die nachtmerries.

De spiegel boven de open haard is dezelfde die mijn vader heeft uitgezocht toen hij het huis restaureerde. Hij is onderdeel van de wand; verzonken en ingelijst. Erin zie ik mijn spiegelbeeld. Mijn gezicht is lijkleek. Mijn ogen lijken niet langer blauw maar zwart, en weerspiegelen alle afschuwelijke beelden die door mijn hoofd schieten.

De kleur van mijn ogen heb ik van mijn vader geërfd. De ogen van mijn moeder waren lichter: een saffierblauw dat perfect bij haar goudkleurige haar paste. Mijn haar zou donkerblond zijn als ik het in zijn oorspronkelijke staat liet. Maar ik verf het al donker sinds ik zestien jaar geleden ben teruggekeerd naar de oostkust om aan het Fashion Institute of Technology in Manhattan te gaan studeren. Ook ben ik twaalfenhalve centimeter langer dan mijn moeder was. Toch geloof ik dat ik, naarmate ik ouder word, in meerdere opzichten steeds meer op mijn moeder begin te lij-

ken, en ik probeer afstand te nemen van die gelijkenis. Mijn hele leven leef ik al met de angst dat er op een dag iemand tegen me zal zeggen: ‘Volgens mij ken ik je ergens van...’ Destijds stonden de kranten vol foto’s van mijn moeder, en nog steeds gebeurt het af en toe dat er artikelen verschijnen waarin de omstandigheden van haar dood opgerakeld worden. Dus als iemand tegen me zegt dat ze me ergens van denken te kennen, dan weet ik dat ze háár gezicht voor zich zien. Ik, Celia Foster Nolan, voorheen Liza Barton, het kind dat door de sensatiebladen ‘Kleine Lizzie Borden’ gedoopt werd, ben nauwelijks herkenbaar als dat meisje met het mollige gezicht en goudblonde haren dat vrijgesproken, maar niet van blaam gezuiverd werd voor het opzettelijk doden van haar moeder en poging tot moord op haar stiefvader.

Mijn tweede echtgenoot, Alex Nolan, en ik zijn nu zes maanden getrouwd. Ik verkeerde in de veronderstelling dat we mijn vier jaar oude zoon, Jack, vandaag mee zouden nemen naar een paardenconcours in Peapack, een welvarend stadje in het noorden van New Jersey, toen Alex ineens de afslag nam naar Mendham, een aangrenzend stadje. Toen pas vertelde hij me dat hij een geweldige verrassing had voor mijn verjaardag en nam hij de weg naar dit huis. Alex parkeerde de auto en we gingen naar binnen. Jack staat aan mijn arm te trekken, maar ik sta als bevroren. Levendig als hij is, zoals de meeste vierjarigen, wil hij het huis gaan verkennen. Ik laat hem gaan, en in een flits is hij de kamer uit en rent hij al door de gang.

Alex staat vlak achter me. Zonder hem aan te kijken, voel ik zijn spanning. Hij denkt dat hij een prachtig thuis voor ons gevonden heeft, en zijn vrijgevigheid is zo groot dat hij het huis volledig op mijn naam heeft gezet, zijn verjaardagscadeau aan mij. ‘Ik ga Jack wel achterna, schat,’ stelt hij me gerust. ‘Kijk jij maar rustig rond om vast te bedenken hoe je het wilt gaan inrichten.’

Als hij de kamer uit loopt, hoor ik hem roepen: ‘Niet naar beneden, Jack. We hebben mammie nog niet het hele huis laten zien.’

‘Uw echtgenoot vertelde dat u binnenhuisarchitecte bent,’ zegt Henry Paley, de makelaar, tegen me. ‘Dit huis is in prima staat, maar elke vrouw, vooral met een vak als het uwe, zal haar eigen stempel op haar huis willen drukken.’

Niet gerust over mijn stem kijk ik hem aan. Paley is een kleine man van een jaar of zestig, met dun grijs haar, keurig gekleed in een donkerblauw krijtstreepak. Ik besef dat hij verwachtingsvol uitkijkt naar mijn enthousiaste reactie op het schitterende verjaardagscadeau dat mijn echtgenoot me zojuist gegeven heeft. ‘Zoals uw man u wellicht heeft verteld, was ik niet zijn contactpersoon bij ons makelaarskantoor,’ verklaart Paley. ‘Mijn werkgeefster, Georgette Grove, toonde uw echtgenoot verschillende huizen in deze buurt, toen hij plotseling het TE KOOP-bord in deze tuin zag staan. Schijnbaar was hij op slag verliefd op dit huis. Het is werkelijk een architectonisch juweeltje, op vier hectare grond in een prima buurt in een voornaam stadje.’

Ik weet dat het een juweeltje is. Mijn vader was de architect die dit vervallen achttiende-eeuwse landhuis heeft gerestaureerd en omgetoverd tot een bekoorlijk en ruim thuis. Ik kijk langs Paley en bestudeer de open haard. Mama en papa vonden de schouw in Frankrijk, in een kasteeltje dat gesloopt zou worden. Papa heeft me de betekenis van alle gebeeldhouwde engeltjes, dennenappels en druiven uitgelegd...

Ted die mama tegen de muur gedrukt houdt...

Mama die huilt...

Ik richt het pistool op hem. Papa's pistool...

Laat mijn moeder los...

Geen probleem...

Ted die mama omdraait en mijn kant op duwt...

Mama die me met doodsbanne ogen aankijkt.

Het pistool dat afgaat...

Lizzie Borden had een bijl...

‘Gaat het wel goed met u, mevrouw Nolan?’ vraagt Henry Paley. ‘Jazeker,’ antwoord ik met moeite. Mijn tong voelt zo zwaar dat ik de woorden nauwelijks uit mijn mond krijg. In mijn hoofd tolt de gedachte dat ik Larry, mijn eerste echtgenoot, nooit had moeten beloven dat ik niemand de waarheid over mezelf zou vertellen, zelfs niet degene met wie ik misschien zou hertrouwen. Op dit moment ben ik ontzettend boos dat Larry me die belofte ontzetseld heeft. Hij was zo begripvol geweest toen ik hem voor ons huwelijk alles vertelde, maar op het einde is hij tekortgeschoten. Hij schaamde zich voor mijn verleden, was bang voor de gevolgen die het voor de toekomst van onze zoon kon hebben. Die angst heeft me gebracht waar ik nu ben.

Nu al heeft de leugen een wig gedreven tussen Alex en mij. We voelen het allebei. Hij heeft het erover dat hij binnenkort graag aan meer kinderen zou willen beginnen, en ik vraag me af hoe hij daartegenover zou staan als hij wist dat Kleine Lizzie Borden hun moeder werd.

Het is vierentwintig jaar geleden, maar dit soort herinneringen laten zich moeilijk verdringen. Zal ik herkend worden in de stad, vraag ik me af. Waarschijnlijk niet. Maar hoewel ik erin heb toegestemd in deze regio te gaan wonen, heb ik geen inspraak gehad over deze stad of dit huis. Ik kan hier niet wonen. Ik kan het gewoon niet.

Om Paleys nieuwsgierige blik te ontwijken, loop ik naar de schouw en doe ik alsof ik die bestudeer.

‘Schitterend, nietwaar?’ vraagt Paley. Bedrijfsmatig enthousiasme klinkt door in zijn enigszins schelle stem.

‘Inderdaad.’

‘De ouderslaapkamer is bijzonder ruim en heeft twee aangrenzende, schitterend ingerichte badkamers.’ Hij opent de deur naar de slaapkamer en kijkt me verwachtingsvol aan. Schoorvoetend volg ik hem.

Ik verdrink in mijn herinneringen. Weekendochtenden in deze

kamer. Vroeger kroop ik hier bij papa en mama in bed. Papa die koffie voor mama en warme chocolademelk voor mij boven bracht.

Hun kingsize bed met het versierde hoofdeinde staat er uiteraard niet meer. De zacht perzikkleurige muren zijn nu donkergroen geschilderd. Als ik door de ramen naar de achtertuin kijk, zie ik dat de Japanse esdoorn die papa daar lang geleden geplant heeft, groot en prachtig geworden is.

De tranen prikken achter mijn ogen. Ik wil wegrekken van hier. Als het moet zal ik mijn belofte aan Larry breken en Alex de waarheid over mezelf vertellen. Ik ben niet Celia Foster, geboren Kellogg, dochter van Kathleen en Martin Kellogg uit Santa Barbara, Californië. Ik ben Liza Barton, geboren in dit stadje, als kind tegen de zin van de rechter vrijgesproken van moord en poging tot moord.

‘Mama, mama!’ Ik hoor de stem van mijn zoontje en zijn kletterende voetstappen op de kale vloeren. Hij rent de kamer binnen, één brok energie, klein en stevig met een vrolijke levendigheid; een knap mannetje, het middelpunt van mijn bestaan. ’s Nachts sluip ik zijn kamer binnen om te luisteren naar zijn regelmatige ademhaling. Hij is niet geïnteresseerd in wat er jaren geleden gebeurd is. Voor hem is het meer dan genoeg dat ik er voor hem ben wanneer hij me nodig heeft.

Wanneer hij voor me tot stilstand komt, buk ik me en til ik hem in mijn armen. Jack heeft Larry’s lichtbruine haar en hoge voorhoofd. Zijn prachtige blauwe ogen zijn die van mijn moeder, maar Larry had ook blauwe ogen. In die laatste momenten van wegstervend bewustzijn, had Larry me toegefluisterd dat hij niet wilde dat Jack zou lijden onder opduikende oude verhalen over mij in de roddelbladen wanneer hij eenmaal naar school zou gaan. Opnieuw proef ik de bittere smaak van de wetenschap dat zijn vader zich voor mij schaamde.

Ted Cartwright zweert dat vervreemde echtgenote smeekte om

hereniging... Staatspsycholoog verklaart tienjarige Liza Barton mentaal in staat om opzettelijk te moorden...

Had Larry gelijk met het afdwingen van die belofte? Op dit moment ben ik nergens meer zeker van. Ik geef Jack een zoen op zijn hoofd.

‘Ik vind het hier echt, echt, echt heel leuk,’ zegt hij opgewonden.

Alex komt de slaapkamer binnen. Hij heeft deze verrassing met veel zorg voorbereid. Toen we kwamen aanrijden was de oprit versierd met verjaardagsballonnen, wuivend op deze winderige augustusdag. Op allemaal stond mijn naam en de woorden HAPPY BIRTHDAY. Maar het uitbundige plezier waarmee hij me de sleutels en de eigendomsakte gaf is verdwenen. Hij kent me te goed. Hij weet dat ik niet blij ben. Hij is teleurgesteld en gekwetst, en waarom ook niet?

‘Toen ik aan de mensen op kantoor vertelde wat ik had gedaan, waren er een paar vrouwen die zeiden dat een huis nog zo mooi kon zijn, maar dat ze betrokken zouden willen worden in de beslissing het te kopen,’ zei hij ongelukkig.

Ze hadden gelijk, dacht ik toen ik naar hem keek, naar zijn roodbruine haar en bruine ogen. Met zijn lengte en brede schouders straalt Alex een kracht uit die hem enorm aantrekkelijk maakt. Jack adoreert hem. Hij maakt zich uit mijn armen los en slaat zijn armen om Alex’ been.

Mijn echtgenoot en mijn zoon.

En mijn huis.

2

De Grove Real Estate Agency lag aan East Main Street in het aantrekkelijke stadje Mendham in New Jersey. Georgette Grove parkeerde voor de deur en stapte uit. De augustusdag was ongebruikelijk kil en de donkere wolken voorspelden regen. Haar linnen

mantelpakje met korte mouwen was te fris voor dit weer, en met snelle pas liep ze over het paadje naar de voordeur van haar kantoor.

De tweeënzestigjarige Georgette was een knappe, superslanke verschijning met kort krullend donkergrijs haar, hazelnootbruine ogen en een krachtige kin. Op dit moment werd ze getergd door tegenstrijdige gevoelens. Ze was tevreden over de snelle overdracht van het huis dat ze zojuist had helpen verkopen. Het ging om een van de kleinere huizen in de stad waarvan de verkoopprijs net boven de zeven cijfers uitsteeg, maar hoewel ze haar commissie met een andere makelaar had moeten delen, was de cheque een godsgeschenk. Het zou haar weer een paar maanden respijt geven tot een volgende verkoop.

Tot nu toe was het een rampzalig jaar geweest, ten dele gered door de verkoop van het huis aan Old Mill Lane aan Alex Nolan. Met die commissie had ze haar achterstallige rekeningen van kantoor kunnen wegwerken. Ze had er graag bij willen zijn toen Nolan het huis die ochtend aan zijn vrouw schonk. Ik hoop maar dat ze van verrassingen houdt, dacht Georgette voor de honderdste keer. Ze maakte zich zorgen om het risico dat hij nam. Ze had geprobeerd hem te waarschuwen voor het huis en zijn geschiedenis, maar het leek Nolan niets te kunnen schelen. Hij had het huis volledig op naam van zijn vrouw laten zetten. Als zij er niet blij mee was, zou ze Georgette wel eens kunnen aanklagen wegens het achterhouden van informatie.

Het makelaarsreglement van New Jersey bepaalde immers dat een potentiële koper moest worden ingelicht als zijn keuze op een pand met een bepaald verleden was gevallen, dus als een woning psychische belasting zoals onrust of angst zou kunnen veroorzaken; de zogenaamde stigmawet. Aangezien er mensen waren die niet in een huis wilden wonen waar ooit een misdaad of zelfmoord gepleegd was, was de makelaar verplicht de potentiële koper op de hoogte te stellen van een eventuele geschiedenis als deze. De ver-

ordering verplichtte de makelaar zelfs om te melden of er geruchten waren dat het in een bepaald huis spookte.

Ik heb echt geprobeerd Alex Nolan te vertellen dat er iets tragisch is gebeurd in het huis aan Old Mill Lane, dacht Georgette ter zelfverdediging toen ze de deur opende en de receptieruimte van haar kantoor binnenstapte. Maar hij had haar afgewimpeld met het verhaal over zijn familie die vroeger altijd een tweehonderd jaar oud zomerhuis op Cape Cod huurde en dat de haren je te berge zouden rijzen bij het horen van de verhalen van de mensen die erin hadden gewoond. Maar dit was iets anders, dacht Georgette. Ik had hem moeten vertellen dat de woning die hij heeft gekocht hier bekendstaat als 'Kleine Lizzies Moordpaleis'.

Ze vroeg zich af of Nolan zenuwachtig was geweest over zijn verassing. Op het allerlaatste moment had hij haar gevraagd erbij te zijn als ze aankwamen, maar ze had geen kans gezien die andere overdracht te verzetten. Dus in plaats daarvan had ze Henry Paley gestuurd om Nolan en zijn vrouw te ontvangen en eventuele vragen van mevrouw Nolan te beantwoorden. Henry had weinig zin gehad om voor haar in te vallen, en uiteindelijk had ze zich genoodzaakt gezien hem niet alleen tamelijk vinnig te dwingen erheen te gaan, maar ook de nadruk te leggen op de vele aantrekkelijke kanten van het huis en het omliggende terrein. Op Nolans verzoek was de oprit versierd met vrolijke ballonnen met de tekst GEFELICITEERD, CELIA. De veranda was versierd met feestelijke slingers en hij had ook gevraagd of er binnen champagne, verjaardagstaart, glazen en bordjes en servetjes klaargezet konden worden.

Toen Georgette in antwoord daarop opgemerkt had dat er geen enkel meubelstuk in het huis stond, en aanbood om een klaptafeltje en stoelen neer te zetten, was Nolan geschrokken naar de dichtstbijzijnde meubelzaak gereden en had daar een dure glazen serretafel met bijpassende stoelen gekocht en de verkoper opdracht gegeven de set in de eetkamer te plaatsen. 'Als we er eenmaal wonen, zetten we die spullen wel op de veranda, en als Celia

het niet mooi vindt geven we ze wel aan een goed doel of zo,' had hij gezegd.

Vijfduizend dollar voor buitenmeubels, en hij wil ze zomaar weggeven, had Georgette toen gedacht, maar ze wist dat hij het meende. Gisterenmiddag had hij haar nog gebeld om haar eraan te herinneren in elke kamer op de begane grond een dozijn rozen neer te zetten, net als in de ouderslaapkamer. 'Rozen zijn Celia's lievelingsbloemen,' verklaarde hij. 'Toen we trouwden heb ik haar beloofd dat ze het nooit zonder zou hoeven stellen.' Hij is rijk. Hij is knap. Hij is charmant. En overduidelijk toegewijd aan zijn vrouw, dacht Georgette vanaf de drempel van de receptieruimte waar ze automatisch haar blik liet rond glijden om te zien of er potentiële klanten op haar zaten te wachten. Afgaand op de helft van de huwelijken die ik ken, heeft deze vrouw verdomd veel geluk.

Maar hoe zal ze reageren wanneer ze de verhalen over het huis te horen krijgt?

Georgette probeerde die gedachte van zich af te zetten. Met haar aangeboren handelaarsmentaliteit was ze in hoog tempo opgeklimmen van secretaresse en parttime makelaar naar iemand met een eigen bedrijf. Ze was in het bijzonder erg trots op haar ontvangstruimte. Robin Carpenter, haar receptioniste en secretaresse, zat aan een antiek mahoniehouten bureau rechts van de entree. Aan de linkerzijde stond een in vrolijke kleuren gestoffeerde bank met bijpassende fauteuils rond een salontafel.

Dat was de plek waar Georgette of Henry videobanden vertoonde van beschikbare woningen, terwijl hun cliënten genoten van een kop koffie of een glas frisdrank of in de vroege avond van een glas wijn. De banden gaven een haarscherp beeld van het interieur, het exterieur en de naaste omgeving.

'Het kost veel tijd om deze banden samen te stellen,' verklaarde Georgette graag aan haar klanten, 'maar het scheelt u als klant veel tijd, en door te luisteren naar uw wensen krijgen wij een helder beeld van wat u zoekt.'

Zorg ervoor dat ze het huis al willen kopen voor ze er ook maar een voet binnen hebben gezet; dat was Georgettes strategie. En die had bijna twintig jaar lang gewerkt, maar in de afgelopen vijf jaar was het lastiger geworden, toen steeds meer dynamische kantoren hun deuren hadden geopend in de regio, met jonge en energieke makelaars die hunkerend achter elk nieuw verkoopobject aan gingen.

Robin was de enige aanwezige in de ontvangstruimte. ‘Hoe ging de overdracht?’ vroeg ze aan Georgette.

‘Soepel, goddank. Is Henry al terug?’

‘Nee, ik neem aan dat hij nog steeds champagne zit te drinken met de familie Nolan. Ik kan het nog steeds niet geloven. Een fantastische vent koopt een fantastisch huis voor de vierendertigste verjaardag van zijn vrouw. Net zo oud als ik. De bofkont. Had je die Alex Nolan nog gevraagd of hij toevallig nog een broer heeft?’ zuchtte Robin. ‘Maar dat zal wel niet. Er bestaat vast geen tweede man als hij,’ voegde ze eraan toe.

‘Laten we maar hopen dat Celia Nolan nog steeds vindt dat ze een mazzelkont is als ze van de verrassing is gekomen en de geschiedenis van het huis te horen krijgt,’ reageerde Georgette nerveus kortaf. ‘Anders hebben we een heel groot probleem.’

Robin wist precies wat ze bedoelde. Klein, slank en knap als ze was, met haar hartvormige gezicht en voorkeur voor kleding met tierlantijntjes, leek ze op het eerste gezicht een dom blondje. Dat was ook wat Georgette had gedacht toen ze een jaar geleden bij haar solliciteerde. Maar na een gesprek van vijf minuten had ze die mening niet alleen herzien, maar Robin ook ter plekke de baan aangeboden en haar een hoger salaris geboden dan ze in eerste instantie in gedachten had gehad. Nu, een jaar later, stond Robin op het punt haar makelaarsdiploma te halen, en Georgette verwelkomde het idee van Robin als partner met open armen. Henry voldeed gewoon niet meer.

‘Ik wéét dat je de man hebt geprobeerd te waarschuwen voor de

geschiedenis van dat huis. Dat kan ik bevestigen, Georgette.'

'Dat is dan tenminste iets,' zei Georgette, terwijl ze door de gang naar haar privékantoor achter in het pand liep. Ineens bleef ze staan en draaide ze zich om. 'Ik heb maar één keer geprobeerd Alex Nolan in te lichten over de achtergrond van het huis, Robin,' zei ze nadrukkelijk. 'En dat was toen ik samen met hem in de auto zat, onderweg naar het huis van Murray aan Moselle Road. Dat kun je onmogelijk hebben gehoord.'

'Ik weet zeker dat je het er een keer met Alex Nolan over hebt gehad toen hij hier was,' hield Robin vol.

'Ik heb het er alleen in de auto met hem over gehad. Ik heb er hier met geen woord over gerept. Robin, je doet mij en op de lange termijn ook jezelf geen plezier door tegen een klant te liegen,' zei Georgette scherp. 'Houd dat in je achterhoofd, alsjeblieft.'

De buitendeur ging open. Ze draaiden zich allebei om naar Henry Paley. 'Hoe ging het?' vroeg Georgette, hoorbaar ongerust.

'Laat me stellen dat mevrouw Nolan bijzonder goed haar best heeft gedaan blij verrast te lijken met haar verjaardagscadeau,' antwoordde Paley. 'Ik denk dat haar man er wel in is getrapt. Maar ik niet.'

'Hoezo?' vroeg Robin vóór Georgette daar de kans toe kreeg.

Henry Paley keek als een man die een missie had volbracht waarvan hij op voorhand had geweten dat die zou mislukken. 'Ik wilde dat ik het wist,' zei hij. 'Misschien was ze alleen maar heel erg overdonderd.' Hij keek Georgette aan, duidelijk bang dat hij misschien de indruk wekte dat hij haar had teleurgesteld. 'Georgette,' zei hij verontschuldigend, 'ik zweer het je: toen ik de ouderslaapkamer aan mevrouw Nolan liet zien, zag ik niets anders voor me dan dat kind dat haar moeder en stiefvader jaren geleden in de zitkamer heeft neergeschoten. Bizar, toch?'

'Henry, dit kantoor heeft dat huis drie keer verkocht in de afgelopen vierentwintig jaar, en jij bent bij ten minste twee van die

verkooptrajecten betrokken geweest. Ik heb je hier nooit eerder over gehoord,' protesteerde Georgette boos.

'Omdat ik er nooit eerder last van heb gehad. Misschien komt het door al die verdomde bloemen die haar man had besteld. Het stonk er als een rouwkamer. Vooral in de ouderslaapkamer van Kleine Lizzies Moordpaleis. En ik heb het idee dat er precies hetzelfde door Celia Nolan heen ging.'

Henry besepte dat hij per ongeluk de verboden woorden had gebruikt voor het huis aan Old Mill Lane. 'Het spijt me, Georgette,' mompelde hij, terwijl hij langs haar heen glipte.

'En terecht,' antwoordde Georgette bits. 'Ik kan me heel goed indenken wat voor signalen je naar mevrouw Nolan hebt uitgezonden.'

'Misschien wil je toch nog eens nadenken over mijn aanbod te bevestigen wat je Alex Nolan hebt verteld over het huis, Georgette,' zei Robin enigszins sarcastisch.

3

'Maar Celia, het is toch precies wat we wilden? Alleen komt het er nu wat eerder van. Het is alleen maar verstandig om Jack meteen in Mendham naar school te laten gaan. We zitten ondertussen al zes maanden op elkaars lip in jouw appartement omdat je niet bij mij in wilde trekken.

Het was de dag na mijn verjaardag, de dag na de grote verrassing. We zaten te ontbijten in mijn appartement, het huis dat ik zes jaar geleden had ingericht voor Larry, de man die later mijn eerste echtgenoot zou worden. Jack had zich snel door een glas jus d'orange en een kommetje cornflakes gewerkt, en was zich als het goed was nu aan het aankleden voor een dagje kamperen. Ik geloof niet dat ik mijn ogen vannacht ook maar een seconde dicht heb gehad. Ik lag in het donker voor me uit te staren, mijn

schouder tegen die van Alex, verzonken in herinneringen, altijd weer die herinneringen. Op dit moment deed ik in mijn wit-met-blauwe ochtendjas, mijn haren losjes opgestoken, mijn uiterste best rustig te lijken en mijn koffie te drinken. Aan de andere kant van de tafel, onberispelijk gekleed als altijd in een donkerblauw kostuum, wit overhemd en stropdas met rode en blauwe werkjes, haastte Alex zich door zijn dagelijkse ontbijt van koffie en een geroosterde boterham.

Mijn opmerking dat ik, ondanks het feit dat het een schitterend huis was, pas zou kunnen beginnen met de werkelijke inrichting ervan wanneer we er eenmaal ingetrokken waren, was op tegenstand gestuit bij Alex. 'Ceel, ik weet dat het niet slim van me is geweest om het huis te kopen zonder je erbij te betrekken, maar het was precies wat we allebei in gedachten hadden. We waren het eens over de regio. We hebben het uitgebreid gehad over Peapack en Basking Ridge, en Mendham ligt daar vlakbij. Het is een van de betere stadjes, vlak bij New York, en los van het feit dat de zaak van plan is me over te plaatsen naar New Jersey, kan ik hier eindelijk ook weer eens buitenritten gaan maken 's morgens vroeg. Central Park heb ik nu ondertussen wel gezien. En ik wil jou ook leren paardrijden. Je hebt gezegd dat je dat ooit wel zou willen.'

Ik bestudeerde het gezicht van mijn echtgenoot. De blik op zijn gezicht was een mengeling van wroeging en een smeekbede. Hij had gelijk. Dit appartement was inderdaad te klein voor ons drieën. Alex heeft veel opgegeven toen we trouwden. In zijn ruime etage in SoHo had hij een grote werkruimte, met een plek voor zijn geweldige stereo-installatie en zelfs een enorme piano. Die piano stond nu opgeslagen. Alex is heel muzikaal, en dol op pianospelen. Ik weet dat hij het mist. Hij heeft hard gewerkt om dit te bereiken. Als verre neef van mijn overleden echtgenoot, die in rijkdom opgegroeid was, was Alex van de 'arme tak'. Ik wist hoe trots hij was op het feit dat hij in staat was dit huis voor me te kopen.